

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 września 2020 r.

Pozycja 258

POSTANOWIENIE z dnia 10 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 86/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący,
Leon Kieres – sprawozdawca,
Wojciech Sych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 czerwca 2019 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że: 1) art. 406 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim „w postępowaniu przed Sądem II instancji w sytuacji gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji nie stosuje się na jego podstawie odpowiednio normy [a]rt. 394 § 1 ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego” jest niezgodny z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 64 ust. 2 w związku z art. 176 ust. 1 oraz art. 176 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji; 2) art. 394 § 1 ustawy wymienionej w pkt 1 w zakresie, w jakim „nie stosuje się go do orzeczeń Sądu II instancji w związku z [a]rt. 406 KPC w postępowaniu przed Sądem II instancji w sytuacji gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji” jest niezgodny z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 64 ust. 2 w związku z art. 176 ust. 1 oraz art. 176 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 22 października 2019 r., doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 28 października 2019 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej uznając, że skarżący:

1) przedmiotem zaskarżenia uczynił przepisy, które nie były podstawą prawną ostatecznego orzeczenia;

2) nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie tezy, jakoby z utrwalonej judykatury sądów powszechnych oraz wypowiedzi doktryny miało wynikać, że jeśli w sprawie o wznowienie postępowania orzeka „po raz pierwszy” sąd wyższej instancji, to taki sąd nadal traktowany jest – w świetle przepisów k.p.c. – jako „sąd drugiej instancji”, w związku z czym wydane przez ten sąd postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania nie podlega zaskarżeniu. W kontekście sformułowanych przez skarżącego zarzutów, Trybunał uznał również za zasadne przypomnienie zachowujących swoją aktualność ustaleń poczynionych w wyroku TK z 12 stycznia 2010 r., sygn. SK 2/09 (OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 1).

Na postanowienie to – 6 listopada 2019 r. (data nadania) – pełnomocnik skarżącego złożył zażalenie, w którym wniósł o jego uchylenie i skierowanie skargi do merytorycznego rozpoznania. W zażaleniu zakwestionował stanowisko TK, iż zaskarżone przepisy nie były podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia. Odnosił się również do wyroku w sprawie o sygn. SK 2/09 podnosząc, że „przedmiotem zaskarżenia w niniejszym postępowaniu nie są tożsame podstawy konstytucyjne” (zażalenie, s. 3), a także podkreślił, iż „nie jest i nigdy nie było przedmiotem zaskarżenia oraz zarzutów strony naruszenie prawa do sądu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji albowiem w tym zakresie zarzut jest niedopuszczalny z uwagi na powagę rzecz[y] osądzonej (...) zasadnym [natomiast] jest (...) zarzut (nie badany dotychczas przez Trybunał Konstytucyjny), iż zaskarżone normy prawne są niezgodne z art. 176 ust. 2 Konstytucji w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji” (zażalenie, s. 4).

Skarżący podniósł również nowy zarzut, w myśl którego skoro „zaskarżeniu podlega jedynie część orzeczeń wydawanych w przedmiocie wznowienia postępowania a, co oczywiste, część z nich nie podlega zaskarżeniu – to taki stan prawny narusza podstawową zasadę konstytucyjną wyrażoną w art. 64 ust. 1 Konstytucji iż wszelkie prawa majątkowe podlegają równej ochronie prawnej” (zażalenie, s. 3).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w terminie zawitym 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia. Zażalenie wniesione po upływie terminu Trybunał pozostawia bez rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 6 u.o.t.p. TK).

Mając na uwadze powyższe, Trybunał stwierdza że skarżący, składając zażalenie, nie dochował terminu przewidzianego w wyżej przytoczonym art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK. Z dokumentu potwierdzającego odbiór postanowienia wynika bowiem, że zostało ono doręczone pełnomocnikowi skarżącego 28 października 2019 r., natomiast zażalenie – pomimo stosownego pouczenia – nadane zostało w placówce pocztowej 6 listopada 2019 r., a więc dwa dni po upływie ustawowo określonego terminu.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – Trybunał Konstytucyjny postanawia jak na wstępie.